

Ahoj,

jsem Jakub Šeps, 32 let, 185 cm, cca 112 kg, kluk zamilovaný do cestování, objevování – nových zemí, chutí, vůní, lidí, řečí, informací a vlastně skoro všech krás, co svět nabízí. Oficiálně mladý státní úředník, který si svým workoholismem zničil zdraví a skončil na konci. Také muž, který měl velký smysl pro spravedlnost (a bytostně nesnášel opak), pravdomluvnost (což bylo často na škodu) a nebojící projevít své city (ano, i muži brečí). A samozřejmě chlapec svérázný a často chodící po ještě nevyšlapaných cestíčkách – z nichž některé končily neúspěchem, pochopitelně. Ale i přes to, že jsem nekradl a nepodváděl, tak jsem SVŮJ ŽIVOT NEZVLÁDL A JSEM NA JEHO KONCI.

Proto celé tohle píš, je to zpověď, varování a apel na všeobecné zvolnění a zmírnění tlaku společnosti na výkon a úspěch. Níže je příběh o opravdu extrémním pracovní zatížení, které jsem podstupoval s vidinou změny světa k lepšímu.

Už od malička jsem byl tak trochu samotář, možná to vyplývalo z toho, že jako rodina jsme díky despotickému otci (naprostý opak pozitivního mužského vzoru) neměli žádné přátele. A když říkám žádné, tak opravdu žádné, celé dětství bez návštěv, s žádnou další rodinou jsme se nedružili a 365 dní v roce byli jako rodina sami pro sebe. Což v kombinaci s dalšími čtyřmi sourozenci působilo, že se na nás okolí dívalo občas/možná často, skrz prsty. Když mě jako malého školáka spolužáci pozvali k sobě domů, tak mi to bylo celé divné a potom ty otázky otce... Tohle celé ve mě formovalo poměrně velký individualismus a vědomí, že mám věřit hlavně sobě. Naopak okolí mělo tendence mě většinou dost podceňovat, nezapomenu například na slova výchovného poradce Horáka na základní škole, který mi prorokoval, že nemá cenu, abych se hlásil na střední školu, že ideální volbou pro mě bude učňák třeba na nástrojaře... Nakonec jsem zvládl i vysokou školu. A tak to bylo častěji.

Zalíbení jsem našel v práci, v každé bylo tak extrémně snadné být skvělý, uspět a třeba i systém a procesy posunout o kousek dále. Začalo to na střední na praxi na německé Rujáně. Byli jsme tak trochu otroci v italské restauraci – za barem, nebo při prodeji zmrzliny. 11 hodin denně, 6x v týdnu, tři měsíce v kuse. Ale byla to zkušenost a taky jedna velká party, prakticky všechny vydělané peníze jsme nechali v baru naproti práci. Pak jsem v každé další práci pracoval víc, lépe, déle, než ostatní. Až jsem se v únoru 2020 dostal na Krajský úřad Libereckého kraje na pozici vedoucího oddělení cestovního ruchu jako zástup za mateřskou dovolenou (oddělení, které má na starosti marketing a management oboru a propagaci LK primárně v zahraničí + milion dalších činností) – měsíc před covidovým lockdownem a bez jakéhokoliv předání pracovní agendy. Skvělá lekce právě hození do vody.

Na tomto oddělení byl totální chaos, v ničem nebyl systém, dokumenty v bordelu (navíc jich byly doslova papírové tuny!! Ještě z doby, kdy se psalo na tiskacím stroji!), dokumenty na PC v online podobě buď chyběly, nebo byly nesmyslně pojmenované a roztroušené po různých externích discích, nic nebylo propojené, každý zaměstnanec si sýslil svoje vlastní informace. Nefungovaly základní činnosti. Připadal jsem si jako nejvíc osvícený člověk a inovátor v jedné osobě, když jsem zavedl pravidelné porady, začal úkoly prioritizovat a následně je vyhodnocovat. Bylo pozdvižení, když jsem si dovilil přijmout brigádníky 😊. Naštěstí po pár měsících nastoupila i kolegyně Vendy, která trefně pojmenovala vše z časů před naším nástupem „doba temna“, to vystihuje vše. A tak jsme začali budovat, uklízet, modernizovat a vymýšlet, s vědomím, že to má smysl, je vidět posun, věci se hýbají a dlouho zamrzlé ledy praskají. Práci jsem naprosto jednoznačně UPŘEDNOSTNIL a odsunul do pozadí veškeré další aktivity (ach ten nedodělaný Ing., ale i přátelé, rodina...). Udělal jsem si proto takový kratičký souhrn a ta oficiální čísla práce za 3 roky jsou opravdu strašná:

- **1177 hodin oficiálně zaevidovaných přesčasů** - tj. 29,5 kompletních pracovních týdnů. Pro představu, často byly měsíce, kdy jsem měl 100 a více přesčasových hodin!!! Za tři roky jsem tedy navíc odpracoval další půl rok. Prakticky všechny tyto přesčasové hodiny byly zadarmo „na oltář úřadu“, protože pracovníci na vedoucích pozicích nemají na proplacení nárok... ALE TOHLE JSOU POUZE OFICIÁLNÍ ČÍSLA!!!
- Bylo toho daleko víc: často jsem pracoval i po večerech doma, nepočítám pracovní neděle (každý týden +min. 7 hodin, podvečerní telefonáty s destinačkami, komunikace kdykoliv na emailu, messengeru atd.

Prakticky neustále jsem byl online na telefonu. To by mohlo vydat na další tisícovku hodin - bohužel to nelze spočítat. Prostě práce byla vždy a všude. Dovolenu jsem si bral ne podle potřeby, ale po dnech, když zrovna v kalendáři nic extra nebylo.

- **Počet odeslaných emailů = 75831**, tj. 69 emailů denně včetně víkendů a státních svátků. Pro představu, nešlo o emaily rutinní, krátké, většina z nich přinášela další návazné úkoly a vyžadovala si svůj čas pro řešení... Občas bylo dost frustrující, že jsem těch cca 70 emailů poslal, ale ještě dalších 90 jich dorazilo...
- **Další tisíce telefonátů a schůzek, jednání, seminářů po celé České republice i v zahraničí.** Je nutné si uvědomit, že velkou část práce jsem také trávil za volantem a pak si samozřejmě musel tu jízdu napracovat, protože úkoly nepočkaly... Kalendář byl nabitý doslova k prasknutí od rána do večera. Volné termíny na schůzku jsem měl často třeba až za měsíc.... A to i s kolegyněmi z jedné kanceláře.
- **Celé to vlastně bylo až nelidské, telefony neustále zvoněly, emaily průběžně cinkaly, lidé chodily na schůzky, kolegyně a kolegové měly otázky, kalendář se plnil řadou jednání různě po světě, do toho milion úkolů ke splnění, úředničina v podobě spousty tabulek, bodů do rady, objednávek, faktur, jednání a porad, které často k ničemu nevedly, ale které si vyžadovaly plné soustředění. No, nepřál bych to nikomu.**

Jak vypadal takový můj standardní pracovní den? Vstávačka 5:35 (ale častěji daleko dříve, nezřídka jsem potkával ranní uklízečky a o páté ranní jsme v práci vedli skvělé rozhovory), ranní hygiena, 5:56 odjezd tramvají, cca 6:15 příchod do práce, první trojitá káva a start s emaily, úkoly, telefonáty, schůzkami, výjezdy atd., 11:00 první jídlo dne – oběd, většinou něco lehčího typu salát (v případě výjezdu oběd podle situace, občas také vůbec). Dále pokračování v pracovním chaosu až do minimálně 17:00, průměrně konec v 18:00 (často také déle, ale bylo mi blbě, když mě hlídač „vyhazoval“ se slovy: „zase Vy? Vám se nechce domů?“), následně nákup v LIDLU, odjezd domů, velká večeře a pak už jenom alkohol (často hodně alkoholu) a sledování seriálu, youtube. Často také v podvečerních hodinách pracovní telefony s našimi destinačkami, messengery s dalšími pracovními kolegy atd. Kolem desáté upadnutí do komatu. Často jsem ale nemohl usnout a už dopředu přemýšlel, co všechno budu muset další den stihnout, co hoří, co počká... A takhle 5x týdně. V sobotu většinou volno – tedy pokud nepočítám na cca jednu hodinku nastavování placených reklam na sítích a pokud nebyl zrovna nějaký veletrh cestovního ruchu, případně prezentační akce, potom práce podle potřeby No a v neděli opět práce, většinou od cca poledne do cca šesté, sedmé večer – upřímně tyhle pracovní neděle byly skvělé, jediný den, kdy prakticky nikdo nepsal/nevolal, žádné mimořádné úkoly, takže práce šla dobře od ruky a úkoly opravdu mizely 😊

A takhle to šlo dál, věci se dařily, politici byli nadšení. Nespočetněkrát jsem byl chválen, dostával nejvyšší odměny na celém odboru a vždy mi bylo předkládáno, jak skvělý a progresivní jsem zaměstnanec. A jestli se někdo nad tím tempem pozastavil? Prakticky vůbec...

Co se nám povedlo? Výčet je opravdu obrovský, proto pouze několik zásadních bodů:

- Obrovské navýšení rozpočtu cestovního ruchu v řádech milionů - ve všech oblastech (DMO, přímé podpory KČT, CV, monitoring návštěvnosti...)
- Rozjezd investičního dotačního programu 7.10
- Leadership v destinačním marketingu na sociálních sítích - první kraj na TIK TOKU
- Rozjezd influencer marketingu - největší jména v ČR, ale i v zahraničí
- MICE - firemní turistika - síťování území a nastavení dalších aktivit
- Polepy vozidel a další formy chytré prezentace
- Nastavení alternativní pracovní struktury za pomoci polovičních úvazků - návazně zlepšení ve všech vykonávaných agendách
- Nákup masivní zásoby fotografií a videí (včetně programů pro inteligentní správy fotobanky)
- Systém pravidelných tiskových zpráv z oblasti cestovního ruchu - jejich příprava textová i fotografická

Co se mi rozhodně nepovedlo?

- Přesvědčit politiky, že na oddělení opravdu BEZPODMÍNEČNĚ potřebujeme personálně posílit. A návazně důrazně odmítat další pracovní úkoly.
- Intenzivně prezentovat veškeré pracovní výsledky a pestrou paletu vykonávané práce. Na oplátku jsem se naučil, **že není důležitý rozsah práce, ale to, komu a jak intenzivně se prezentují její výsledky.** Protože nikdo neví, kolik práce na ocr zvládáme!!!! Nikdo jiný nejen na úřadě takový objem práce nezvládá - tím si jsem stoprocentně jistý. Protože i všechny kolegyně a kolega pracují na 100% a velmi často i nad rámec svého pracovního času.
- Připravit podmínky pro vytvoření krajské DMO - toto je sporné, ale asi bylo možné zajistit alespoň analýzu potřebnosti, financování a dalších klíčových parametrů

Proč se mi tohle nedařilo? Asi jsem byl v některých momentech příliš extrémní/kontroverzní a také mi chyběla dostatečná empatie a budování vztahů s okolím.

VSUVKA = WORKOHOLISMUS JE NEMOC, ale nemocná osoba je ve stádiu, kde se léčit nechce, vlastně si to vůbec nepřipouští. Pracuje vždy s nějakým konkrétním cílem, vizí. Často jsou to peníze (což u mě s platem podle státních tabulek fakt ne :D), pro dobro společnosti, atak dále. Proto se nebojte nabídnout pomocnou ruku, či spíš učiňte konkrétní kroky 😊

Už delší dobu (určitě rok a půl) jsem si plně uvědomoval, že pracovní nasazení není normální. Že práce zaplňuje moc velké množství mého času a že návazná finanční odměna je tristní... Proto jsem často referoval na pozicích výše, že tohle množství úkolů není normální, že je potřeba přijmout další zaměstnance, případně snížit realizované množství úkolů. Na celou obří agendu jsme byli neustále ve dvou lidech. **Vytvářel jsem spoustu odborných analýz, ze kterých vždycky vyšlo, že v mezikrajském i jakémkoliv jiném máme spoustu agendy na absurdně malý počet zaměstnanců. Tyto apely nebyly nikdy reflektovány, buď byly vymlčeny, nebo zamety pod koberec.** Vrcholem byly knížecí rady mého přímého nadřízeného. A když jsem se následně snažil některé činnosti omezovat, tak to bylo vnímáno negativně: „Pane Šepsi, vy nepojedete na Asociaci krajů? To byste měli“, „už jsi dlouho nebyl na jednání ke Křehké kráse“, „to jako nebudete pořádat setkání Íček?“, „to už se nebude tisknout tolik letáků? A co máme turistům rozdávat?“. V pozdějším období, jsem skoro u každého pracovního úkolu měl pro nadřízené dovětek: „ale tohle je opět nad rámec, to opravdu nemůžeme zvládnout“. Většinou to bylo přecházeno. **Proto byly některé úkoly dlouhodobě odkládány...** „Skvělé“ pak byly hlášky typu: „vím, že toho máš hodně, ale tohle opravdu hoří“, „volal ti pan XY, vím, že ho máš zablokovaného, aby ti nevolal, ale nechceš mu přeci jenom brnknout?“, „omlouvám se, tohle není prioritita, ale přeje si to hejtman, takže to musíte udělat“, „tohle je jenom na pět minut“. Podobných bojovek bylo denně tak pět. A do toho navíc evropské dotace, které byly opravdu neskutečný opruz. Hlavně měly být vykonávány bez řádného zaškolení, prostě: „přečti si brožurku“ a „že na to nejsi odborník? Tady není odborník nikdo na nic“. Ale pořád jsem to ještě s kolegyní zvládal, dokázal bruslit na tenkém ledu a prioritizovat a posouvat věci dále.

Na podzim 2022 jsem si ale už řekl, že dost, když nelze navýšit zaměstnance na hlavní pracovní poměr, přidám si finance na brigádníky – což kupodivu prošlo bez problému (logika úřadu a pana hejtmana totiž je „nebudeme zvyšovat stav stálých zaměstnanců, protože to vypadá blbě na veřejnosti.“). Přijmuli jsme nové kolegyně a kolegu na půl úvazek, kteří měli jasné kompetence, každý svůj balík práce a začínalo to celé mít logiku a jasný směr vývoje. Všichni brigádníci byli a jsou jednoznačně boží!!! Byl jsem nadšený, jak to šlape a měl svůj dream team. Najednou to byla paráda, nejenom, že jsme se jako tým přiblížili firemnímu (efektivnímu; úřednický = neefektivní) způsobu práce, ale sedli jsme si i jako parta. Měli jsme několik teambuildingů – no prostě ráj na zemi :D Hlavně jsem ale začínal mít méně práce, díky důsledné delegaci úkolů a rozdělení kompetencí. Denně jsem už nepracoval 11/12 hodin, ale cca 9/10 a pracovní neděle jsem omezil na 1x týdně. Najednou jsem měl čas na sebe, konečně jsem začal dopisovat diplomku, měl čas řešit zdraví po doktorech, opět jsem nastartoval cestování. Zároveň to byl teprve začátek, protože kolegyně se stále ještě zaučovaly, takže výhled pro snížení enormní zátěže byl růžový 😊 Měl jsem jasnou vizi, že se v druhé polovině roku přiblížím normálnímu životnímu fungování.

Tím se ale dostáváme k pasáži, které pracovně říkám “tohle jsem nečekal”, neboli zrada. Jak už jsem psal, tak ze strany politického vedení, paní náměstkyně Vinklátové, jsem byl po celé tři roky chválen (připomínky či výtky mohu spočítat na prstech jedné ruky). Když došlo na slova ohledně návratu kolegyně z mateřské dovolené, tak paní náměstkyně říkala vždy věty: „Pane Šepsi, nebojte nějak to zařídíme“, „Chceme, abyste zůstal a pokračoval“,

„Eva se přeci nemůže vrátit“, „Jsem s Vaší prací spokojená“, „V nejhorším případě zřídíme krajskou destinačku a Vy budete ředitel“. Tyhle věty mám v paměti naprosto jasně vryté a dokonce si přesně pamatuji, kdy a kde byly vyřčeny. Proto jsem zcela logicky nabyl dojmu, že moje budoucnost je s Krajským úřadem Libereckého kraje velmi pevně spjata na dlouhou řadu let. Připravil jsem se na to, že třeba ještě dalších 5 let budu na této pozici kontinuálně budovat, stavět a inovovat a tomu jsem přizpůsoboval všechny kroky. Paní náměstkyni jsem plně důvěřoval a svěřil se do jejích rukou. Ale když ta situace s návratem z mateřské přišla, tak mi bylo suše oznámeno, že se kolegyně vrací a pracovní poměr mi končí, náhradou mi byla nabídnuta práce v ZOO na marketingu nově vznikající společné vstupenky – výsměch. Jako když z Ferrari máte přeseďlat do Trabantu. Paní náměstkyně neměla ani ty „koule“ mi tuto zprávu říct osobně.

A tak se mi ve středu 3. 5. 2023 totálně změnil dosavadní svět. Začal jsem si uvědomovat, že celé to snažení bylo vlastně zbytečné, a že slova náměstkyně byly jenom politické proklamace, tedy řeči normálního člověka = LZÍ. Přestal jsem s abnormálním nasazením a vykonával jenom nezbytné minimum, vše ostatní (pracně budované) bylo mžikem zrušeno. Bolel mě z toho celý člověk a navíc jsem si uvědomil, že jsem si vlastně zhuntoval, jestli ne celé, tak určitě půl, zdraví – atopický ekzém, extrémně vysoký tlak, který si každé ráno musím měřit a zobat pilulky, obezita, zuby ne úplně ve skvělé kondici, problém s játry a další „skvělé“ neduhy pramenící z nervů a velkého množství alkoholu. Postihl mě únavový syndrom a také jsem přes jednu noc zešedivěl (což je neskutečné...). Najednou jsem byl ke všemu naprosto apatický, jako bych ztratil veškerou radost ze života a s tím prakticky veškeré emoce. Spoustu lidí jsem svým následným chováním zklamal, ale už jsem nemohl dál fungovat podle očekávání... Často jsem ráno ležel v posteli a nechtěl se zvednout, protože jsem k tomu neviděl žádný důvod. Proč jít do práce? Proč se najíst? Všechno mi najednou bylo jedno. Zkoušel jsem se snažit jít dál. Měl jsem až pozoruhodné množství pracovních nabídek – za všechny moc děkuji. Ale byl tu také pan vedoucí Brož (jeho popis níže), který mě v květnu a červnu průběžně a myslím, že i systematicky šikanoval, jeho chování dokonale vystihovalo všechny znaky bossingu. Většina věcí byla ústně, ale jeden příklad za všechny přikládám i sem níže. Jeho chování byla opravdu ubohé a zpětně lituji, že jsem ho nenahlásil.

Začal jsem mít seriózní problémy.. tak jsem se rozhodl zvážit všechna pro a proti a rozhodl se ukončit. Nedává mi další působení v tomhle světě už žádný smysl. Možná to je zbabělé, ale možná to je naopak hrdinské... Ve všech případech to je logické rozhodnutí, žádný afekt, nebo momentální blbý nápad. Poslední týdny jsem vlastně jen tak přežíval, uzavřel se před světem a tím samozřejmě několika lidem ublížil, nebo jim přidělal starosti, ale opravdu jsem nemohl jinak...

Nakonec jenom zamyšlení, jak bylo celé tohle možné? Jak to, že se nad mým workoholismem nikdo za celé roky nepozastavil? Co Inspektorát práce? Jakto, že nefungovaly interní mechanismy Krajského úřadu LK, který se chlubí tím, že je férový zaměstnavatel? Kdo zná fungování odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, tak se nediví. Jeho vedoucím je pan Brož, celoživotní úředník, který velmi dobře zná všechna pravidla či směrnice a hlavně, kde se dají ohnout a obejít. Vlastně to je figurka jako vystřižená z normalizačního seriálu Volha (s rozdílem že v práci nesouloží, nepije a nekouří – snad!), bez ambicí, bez vizí, hlavně jak ze systému vytěžit nejvíc a jak se fláknout, aby to zas a znovu prošlo. Už legendární jsou jeho „inspekční cesty“ v podobě výletů s rodinou, volnočasové řízení autobusu v pracovní době, případně natírání plotu a děláni dřeva na zimu na chatě. Také to je ale skvělý manipulátor, který dokáže člověka přesvědčit k neskutečným věcem – třeba jednou jsem v rámci služební cesty služebním vozem „byl poprosen“ jet do Prahy pro cvičící stroj pro jeho matku (v mobilu mám i fotky, jak na něm následně cvičí). Z pracovních povinností se tento muž snaží mít vše, co nejrychleji vyřešené (bez ohledu na kvalitu řešení), zaměstnanci jsou čísla v tabulce. Vydalo by na dost bizarní knihu sepsat všechny historky z reálného fungování – bylo by to plné nadávek, ponižování, arogance, zesměšňování a dalších skvělých vlastností. Hlavně ale historek o tom, kolik soukromých záležitostí se dá stihnout za 8 pracovních hodin. Když nad ním zpětně přemýšlím, tak si myslím, že figurky jako on jsou tím pravým důvodem, proč široká veřejnost má na úředníky negativní názor. Zpět k případu: Myslím, že ačkoliv měl přístup docházce a každý měsíc ji fyzicky podepisoval, tak ani nevěděl, jaký počet hodin mám. Nezajímalo ho to, stejně jako drtivá většina práce, která se dělala. Důležitější bylo se zajímat například o to, jaké spodní prádlo nosí kolegyně. Prostě „vedoucí kultury“. 😊

Že to nepřišlo divné nikomu dalšímu v rámci úřadu (personální, ředitel úřadu) - nechápu. Politické vedení detailní přístup k docházce nemá, ale pochopitelně je rádo, když se zvládá větší množství práce.

Toť můj příběh! Doputoval jsem, další místa neobjevím, další jídla nechutnám, nové lidi nepoznám. Tyhle poslední řádky píšu v slzách, ale bohužel takový je můj osud 😞

POSELSTVÍ: WORKOHOLISMUS NENÍ NIKDY SPRÁVNOU MOŽNOSTÍ. VŽDYCKY JE LEPŠÍ SE VÍCE VĚNOVAT SVÉMU ZDRAVÍ, RODINĚ, PŘÁTELŮM A KONÍČKŮM.

CESTOVNĚRUCHOVÉ POSELSTVÍ: Veletrhy cestovního ruchu jsou mrtvé, cesta je v onlinu, hlavně sociálních sítích a umělé inteligenci 😊

Závěrem se chci upřímně omluvit velké řadě osob, kterým tohle rozhodnutí přinese vrásky, slzy a třeba i nějaké problémy. Proto se chci omluvit těmto skvělým lidem:

- Mamce, že jsem nebyl ten vzorový nejstarší syn, že jsem se nesvěřoval a že jsem se vám doma opravdu málo věnoval a pomáhal. Mám Vás v rodině všechny upřímně moc rád, chci abys to věděla 😊
  - Marče, že spolu nepojedeme ani do Gruzie, ani do Arménie ani nikam jinam. Těšil jsem se, moc...
  - Matesovi, že ani ta Ukrajina už nám nebude souzená. Odkládali jsme ji příliš dlouho...
  - Celé další rodině... sourozencům, babičce, tetám, strýčkům, bratrancům, sestřenicím a dalším.
  - Kamarádům a přátelům za svoje nekonečně dlouhé (ne)odpovídání na zprávy a nedostatek času se vám věnovat. Za všechna ta neuskutečněná setkání, kávy, party... dovolené, na které jsem s vámi nejel.
  - Kolegyním a kolegům, speciálně brigádníkům kteří jsou do jednoho skvělí, mrzí mě, že to společně nedotáhneme ještě dál.
  - Ze skupiny výše speciálně Vendy - ona už ví (a zároveň děkuji za tříletou mega porci skvělých zážitků a smíchu a vtipných historek, byla jsi ten nejlepší parťák na světě), Marušce, která mi v posledních týdnech byla velkou emoční oporou a rozjasňovala chmurný svět (nemohla jsi udělat nic jinak, abych k tomuhle rozhodnutí nedospěl. A úterní „nekonečné“ telefonáty byly boží) a také Anet, která mě měla moc ráda (a díky, že jsme se nikdy, ale vůbec nikdy nepohádali).
  - Ostatnímu pracovnímu světu, který mi věřil, byl v „mém týmu“, podporoval moje vize a myšlenky... a já takhle zklamal. Ale právě ty myšlenky a vize jdou dál!!!
  - Terce Št., že nebylo víc času... na vše.
  - Bývalým přítelkyním a „kamarádkám“, že jsem práci často upřednostňoval a nebylo to jednoduché.
  - Všem, kterým jsem něco slíbil a pak už jsem neměl čas to splnit, případně jim jinak ublížil.
- Všichni si vzpomeňte na nějakou prima situaci, kterou jsme spolu prožili, nebo třeba (blbý) vtip, který jsem pronesl a věřte, že takhle to celé prostě má být a je to správně, fakt 😊 ZÁROVEŇ DĚKUJI ZA VŠE 😊

Praktické záležitosti:

- náhradní klíče od bytu jsou v pracovním šuplíku, nájem jsem neukončoval, třeba se ten skvělý, i když malý, byt bude někomu hodit.
- finančně mám dva úvěry v souhrnné výši cca 80.000,- (Hello bank) zároveň si dlouhodobě platím troje spoření: životní pojištění Allianz, penzijní připojištění taktéž Allianz a stavební spoření Reiffeisen – částky na nich dluhy pohodlně pokryjí.
- Všechny důležité dokumenty jsou uloženy v šanonech ve skříni v kuchyni.
- Žádný hodnotný majetek nevlastním, vše ať si rozebere/rozprodá rodina (Kikin si s tím vším poradí 😊).
- Poukázka na dovolenou s Marčou je v kuchyni.
- Pohřeb si nepřejí – škoda peněz - každý, kdo si na mě chce vzpomenout, tak si může pustit dvě písničky. Optimisté tuto: https://www.youtube.com/watch?v=zFxHwX6EWhI&ab_channel=Wohnout (vystihuje, jak jsem chtěl žít), a pesimisté tuto: https://www.youtube.com/watch?v=wK-8TCDrbV8&ab_channel=MGKVEVO (vystihuje, jak jsem doopravdy žil). Ale kdyby moje parte „viselo“ v Jičíně na bráně, tak by mi bylo ctí.

PS: na osobním profilu nelze příspěvky plánovat, takže jsem musel zvolit tuto variantu. Alespoň se veřejnost dozví, co vše je ve veřejné samosprávě možné. A tohle se už nikdy nestane.

PS 2: Je jasné, že někteří (zejména ti, kteří jsou v textu zmínění) se budou ohrazovat ať už jakýmkoliv způsobem. Určitě mě označí za blázna a informace za nepravdivé, to je asi logická reakce... ale každý, kdo mě kdy poznal, tak ví, že tenhle příběh je pravdivý a s tím, co kdo udělal, nebo neudělal se každý musí vypořádat sám.

Jak reálně vypadala komunikace s mým nadřízeným:

1) můj slušný požadavek na korekci podivných praktik pana vedoucího

Od: Šeps Jakub <jakub.seps@kraj-lbc.cz>
Datum: 02.06.23 13:19 (GMT+01:00)
Komu: Brož René <rene.broz@kraj-lbc.cz>
Předmět: Jak dál?

Ahoj,

nutně bych si s tebou v pondělí potřeboval sednout. Protože jsem výrazně nespokojen s tím, jak jsi mě odepsal a vyřazuješ z aktivit oddělení cestovního ruchu/odboru. A jaká neoficiální „pravidla“ aktuálně zavádíš. Respektive neměl bych s tím problém, kdybys mi to na rovinu, z očí do očí, řekl. Jako férový chlap. To, že se budu dozvídat všude kolem různá tvoje opatření týkající se mé osoby je značně NEPROFESIONÁLNÍ a pod tvou úroveň. Neraď bych to řešil i formou oficiální stížnosti na tvé (ne)vedení (ostatně nejen emaily k dovolené a odměnám splňují znaky bossingu), případně jinou formou. Pokud mám správné informace, tak jsem zaměstnancem KÚLK na pozici vedoucí oddělení cestovního ruchu do 3. 9. 2023, což znamená následující tři měsíce a během této lhůty mám stejná práva, pravomoce a samozřejmě i povinnosti jako doposud. Pokud se mýlím, tak poprosím o odkaz na příslušný zákon/interní směrnici atd.

Nevím, co tu rozehráváš za hru, ale toto neupřímné jednání je opravdu nedůstojné. Vlastně mi je celkem trapné ti tohle psát po třech letech poměrně příjemné, produktivní a myslím, že i bezkonfliktní spolupráce.

Přeji příjemné jarní dny a jsem s pozdravem

Jakub Šeps

2) odpověď – asi bez komentáře. Každý se asi někdy neovládne, ale tohle je na psychiatra

RE: Jak dál?

Brož René
Komu: Šeps Jakub

Zpracovat. Dokončeno dne neděle 4. června 2023.
Zpráva se přeposlala 04.06.2023 13:17.

pá 02.06.2023 15:30

Taky s Tebou chci mluvit, neb se chováš, jako idiot. A ja, na rozdíl od Tebe, nad práci nebrečím. A dej pozor, sbys neskončiluz v úterý....

Odesláno z mého zařízení Galaxy